

οἱ εὐτελεῖς καταλαμβάνουν τὴν θέσιν τῶν εὐγενῶν) Πελοπν. (Λακων.)

Γίνητα χαμηλὴ συγκιὰ | κ' εἶναι τὰ σῦκα ζας γλυκὰ
(ἐγίναντε ὑποχείριοι πάντων, ὡς ἡ χαμηλὴ συγκιὰ, τῆς ὁποίας
πᾶς διαβάτης δύναται νὰ δρέψῃ τοὺς καρπούς· ἐκ μοιρολ.)
Πελοπν. (Μάν.) 'Σ τοῦ χέρι τ' νὰ ἦναι, παππᾶς ἰγίνινταν
(ὅτι δὲν δύναται τις νὰ πράξῃ πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖ) Λέσβ. Γί-
ν'τσι κουλουτσούθ' τσι μάκρινι τσ' ἢ ῥ - οὐρά τ' (ἐπὶ τῶν
ἐνεκα μικρᾶς εὐπορίας ἀλαζονευομένων) αὐτόθ. || Γνωμ.
Γιὰ νὰ γίνῃς, ἢ ἔρημα ἢ εὖρημα (διὰ νὰ πλουτήσῃς, ἢ πρέπει
νὰ εὖρης ἐγκαταλειμμένην περιουσίαν ἢ θησαυρόν) Αἰγιν.
Τὰ χυμένα μαζωμένα δὲ γίνονται (συνών. μετ' ἑν: τὰ γ ε -
ν ὁ μ ε ν α ο ὕ κ ἀ π ο γ ῖ γ ν ε τ α ι) Πελοπν. ('Αράχ.) ||
Αἰνίγμ. Τὰ δύο τρία γένονται (ἐπὶ τῶν γηρασκόντων· οἱ δύο
πόδες γίνονται τρεῖς, μετ' τὴν προσθήκην τῆς ράβδου) Πελοπν.
(Κόκκιν. Πυλ.)

Ἐχονίσαν τὰ βουνά, | ἐκοδύναν τὰ μακριά,
τὰ δύο τρία γίνησα | κ' οἱ μύλοι δὲν ἀλέθουσι

(ἐλευκάνθη ἡ κεφαλὴ, ἐξησθένησαν οἱ ὀφθαλμοί, προσετέθη
ράβδος εἰς ἐνίσχυσιν τῶν ἐξησθενημένων ποδῶν, οἱ ὁδόντες
δὲν βοηθοῦν εἰς τὴν μάσησιν) Πελοπν. (Μάν.) || Ἄσμ.

Βαπόρια μου, καράβια μου, μαῦρα πουλλιά γενῆτε,
πηγαίνετε 'ς τὸ Μπειραιᾶ, 'ς τὴ μάνα νὰ τὸ πῆτε
(ἐκ μοιρολ.) Ἰος

Οἱ κλέφτες ἐσκορπίσανε καὶ γένανε βουλούκια
Ἦπ. (Μαργαρ.)

Τεπελένι Τεπελένι, | πάλ' Ἑλληνικὸ θὰ γένη
Ἦπ. (Λούκοβ.)

Ἐσὺ θαρρεῖς θὰ μ' ἀρηθῇς καὶ θεὰ κιτρινίσω
κότσινο ρόδο θὰ γενῶ, νὰ σ' ἀποδαιμονίσω
(νὰ σ' ἀποδαιμονίσω = νὰ σὲ ἐκνευρίσω) Φολέγ.

Ἀκόμα δυὸ θὰ καρτερῶ καὶ τρεῖς θ' ἀπανταχαίνω
ἐὰν δὲν ἔρθῃ μέσ' 'ς τοὺς τρεῖς, καλόγρια θὰ γένω
Σίφν. || Ποίημ.

Σὰν ποτάμι τὸ αἷμα ἐγίνῃ
καὶ κυλάει 'ς τὴν ἀμμουδιά

Δ. Σολωμ., 15. β) Ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων, αὐξάνομαι,
προάγομαι εἰς ἡλικίαν, παλαιούμαι κοιν. Πβ. ἀρχ., Ξενοφ.
Κύρ. Παιδ. 1, 4, 16: «ἀμφὶ τὰ πέντε... ἔτη γεγονώς»: Ἐγινε
ἐκατὸ χρόνων ἡ ἐκκλησία μας κοιν. Ὅταν κίνησα νὰ γένω
λίγου μεγαλύτερος, ἐτότε μετ' ἡμῶν καὶ στρατιώτῃ Ἦπ.
(Μαζαρακ.) Τὸν γένη σαράντα μέρες, μάνα του παίει ν'
ἐκκλησία (ὅταν γίνῃ σαράντα ἡμερῶν, τὸ παιδί ἐνν., ἡ μη-
τέρα του πηγαίνει εἰς τὴν ἐκκλησίαν) ἀγν. τόπ. Καὶ ἄνευ
κατηγορ., φθάνω εἰς σημεῖον ἀκμῆς, τελειοῦμαι: Ἄσμ.

Ἀπὸ μικρὴ σ' ἀγάπησα, νὰ γένης, νὰ σὲ πάρω
καὶ σ' ἔγινες, μεγάλωσες καὶ ἄλλον καλὸνα παίρνεις
Θράκ.

Ἐγέν'τον ὁ αἰχμάλωτος, ἐγέν'τον κ' ἐρματῶθεν,
ἐπέρειν τ' ἐλαφρόν σπαθὶν κ' ἑλλενικὸν κοντάριον

(ἐγέν'τον = ὠρίμασεν εἰς ἡλικίαν, ἡνδρώθη, ἐμεγαλ-
ωσεν) Κερασ. γ) Ἐπὶ ζώων, εἶμαι εἰς κατάλληλον ἡλικίαν διὰ
σφαγὴν καὶ βρώσιν Πελοπν. (Ἦλ.) δ) Ἐπὶ ποσῶν, συμπο-
σοῦμαι, προκύπτω, ἀπαρτίζω σύνθηθ.: Πέντε καὶ πέντε γί-
νονται δέκα (συνών. μετ' ἑν: κ ἄ ν ο υ ν). Εἶχα δέκα χιλιάδες 'ς
τὸν τόκο καὶ γένανε δώδεκα. Οἱ τόκοι ἔγιναν χίλιες δραχμῆς

σύνθηθ. Γίνηκαν ὅλοι μαζί πενήντα Θράκ. ('Ηράκλ.) Ἐμά-
σανε πολλὰ καίκια καὶ γέρονταν τσέτα καὶ ψάρευαν μετ' ἑ-
χτῆα (τσέτα = ὁμάς) Θεσσ. (Τρίκερ.) Τσ' λογαριάζ'ς πόσοι
γίν'τι; Προπ. (Κύζ.) Οὐλο οἱ ἄδρροι 'πέθνησαν' πάδα τρια-
δαῖνιὰ ἤδασι, σαράδα δὲ γέν'δασι (ἐκ διηγ.) Προπ. (Μαρ-
μαρ.) Γέν'δα ἔξι χωριά 'ς τὸ Μαρμαρᾶ αὐτόθ. ε) Ἀπροσ.,
ἐπὶ χρόνου, συμπληροῦται, ἐπέρχεται πολλαχ.: Ἐγινε με-
σημέρι - βράδυ - πρωὶ πολλαχ. Ἐγέν'τον ἡμέρα, καὶ ἀκόμαν
κοιμᾶται Πόντ. Γίν'κι μέρα (=ἐξημέρωσε) Ἦπ. Ἐν'τον
ἕνας χρόνος κ' εἶδα τον (παρῆλθεν ἔτος, καὶ δὲν τὸν εἶδον)
Πόντ.

Γ) Ἀπροσ. 1) Ἰδίᾳ εἰς φρ. γίνεται = εἶναι δυνατόν νὰ
τελεσθῇ, νὰ συμβῇ τι κοιν. καὶ Πόντ.: Αὐτὸ δὲ γίνεται. Γί-
νεται ἢ δὲ γίνεται; Πές μου, νὰ ξέρω. Γίνεται νὰ μὴν ἔρθῃ; -
νὰ μὴν κατάλαβε; - νὰ μὴν τὸ ξέρῃ; Γίνεται αὐτὸ ποτέ;
Πῶς γίνεται αὐτό! (ἀδύνατον! πῶς εἶναι δυνατόν νὰ συμ-
βαῖνῃ τέτοιο πρᾶγμα!) Ἄν γίνεται, καλὰ· ἀλλιῶς ἄς
το. Δὲ γίνεται - δὲ θὰ γίνῃ τίποτα δουλειὰ (οὐδὲν μέσον
θεραπείας ὑπάρχει) κοιν. Δὲ γίνεται τίποτα - δουλειὰ μετ' ἑ-
νὸς παρακάλλει, πρέπει νὰ τὸ ἀπαιτήσῃς. Δὲ γίνεται τίποτα
γιὰ τὴν θεραπεία τοῦ ἀρρώστου (οὐδεὶς τρόπος, οὐδεμία δυ-
νατότης θεραπείας ὑπάρχει). Δὲ γίνεται, κάτι μοῦ κρύ-
βεις (δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μοῦ λέγῃς - δὲν μοῦ λέγεις τὴν
ἀλήθειαν). Τί γίνεται λοιπὸν τώρα; (τί δέον γενέσθαι;).
Καλύτερο - καλύτερα δὲ γίνεται (δὲν εἶναι δυνατόν νὰ
ὑπάρξῃ καλῶτερόν τι δοθέντος τινὸς ἢ νὰ συμβῇ τι κατὰ κα-
λύτερον τρόπον) κοιν. Δὲ γίνιδιν αὐτὲς οἱ δ'λεῖες Κυδων.
Ἦπ. γένεται, ὅχι δὲ γένεται, ξέρω γὼ τί, σ' κώθηκε Ἦπ.
(Μαργαρ.) Κι ἂν ἐθέλῃ νὰ τὰ πουλήσουμε οὐλα, γένεται κ'
ἔτσι Σ. Δάφνης, Ν. Ἐστία, 21 (1937), 443. Πού τὸ εἶδες,
κορίτσι νὰ κοιμᾶται ξαπλωμένο καὶ νὰ φαίν'ται τὰ ποδάριά
τ'; Μήτ' ὁ μπαμπᾶς σου, κόρη μου, δὲν γίν'ται νὰ γλέπ'
μήτε τὰ δάχτυλά σ' (...δὲν εἶναι ὀρθόν...) Π. Παπαχριστοδ.,
Θράκ. ἡθογραφ. 2, 98. Ἐβαλα τὰ δυνατά μου τούτη ἡ φωνὴ
ν' ἀκουστῇ ὅσο γίνεται Κ. Μπαστ., Ἀλιευτ., 8. || Παροιμ.
'Σ τὸ φοῦρνο καὶ 'ς τὸ μύλο δὲ γίνεται (ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν
νὰ κάμνῃς συγχρόνως δύο τελείως διάφορα ἔργα) Ι. Βενιζέλλ.,
Παροιμ. 2 72, 104. || Γνωμ. Τὸ αἷμα νερὸ δὲ γίνεται (ὁ συγ-
γενικὸς δεσμός παρὰ τὴν προσωρινὴν ἐχθρότητα δὲν λησμο-
νεῖται, καὶ ἡ ἀγάπη ἀποκαθίσταται). Δὲ γίνεται τίποτα χω-
ρὶς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ κοιν. Χωρὶς ν' ἀναγκάσῃς δὲ γίνε-
ται δουλειὰ Πελοπν. (Κυνουρ.) Μετ' τὴν ὀκνηρίαν δουλειὰ κ'
γίνεται (μετ' τὴν ὀκνηρίαν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποδώσῃς
ἔργον) Πόντ. (Οἶν.) || Ἄσμ.

Δὲν ἡμπορεῖ νὰ πορπατῇ, δὲ γίνεται νὰ δράμῃ

Κάρπ. 2) Ὑπάρχει καιρὸς, εὐκαιρία διὰ τι Ἦπ. (Ἰωάνν.): Δὲ
μοῦ γένιτι (δὲν εὐκαιρῶ). 3) Προσαρμόζεται, ἐφαρμόζεται τι
εἰς τι πολλαχ.: Μοῦ γίνεται τὸ καπέλλο - τὸ φόρεμα (συνών.
μετ' ἑν: κ ἄ ν ε ι). Δὲ μοῦ γίνονται τὰ παπούτσια σύνθηθ.
4) Ὑπάρχει συγγένεια μετὰ τινος πολλαχ.: Τί σοῦ γίνεται ὁ
Νίκος; Σχιν. 5) Μοῦ γεννᾶται φόβος, φοβοῦμαι Ἦπ. (Ζα-
γόρ. κ.ά.): Τὸν εἶδα κί μ' γίν'κι (= ἐφοβήθην) Ζαγόρ. Κα-
θὼς τοὺν εἶδα, μοῦ γίν'κι αὐτόθ. Μοῦ γίν'κι ἀπὸ τὸ φόβο μ'
(κατεταράχθην) συνών. μετ' ἑν: ἐ λ α χ τ ἄ ρ η σ α, τ ἄ
χ ἄ σ α, τ ρ ὁ μ α ξ α) αὐτόθ.

γίνωμα τό, πολλαχ. γίνουμα βόρ. ιδιῶμ. γένωμα Εὐβ.
(Κουρ.) Ἦπ.—Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 188.—Λεξ.
Αἰν. γένουμα Ἦπ. (Πλατανούσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γίνομα, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γένομα.

1) Ἡ πρᾶξις διὰ τῆς ὁποίας προετοιμάζεται κάτι, προετοιμασία, παρασκευὴ πολλὰχ.: Τὸ γίνωμα τοῦ χωραφιοῦ (ἢ ἄροσις) πολλὰχ. 2) Ἡ ὥριμασις τῶν καρπῶν πολλὰχ.: Ἐν εἶναι γιὰ τρύγο τὰ σταφύλια, θέλοντε ἀκόμη γένωμα Εὐβ. (Κουρ.) Ἐπίτυχε ἡ βροχὴ τὰ σταφύλια ἀπάνω 'ς τὸ γίνωμα καὶ τὰ χάλασε οὐλα Πελοπ. (Κορών.) Τί γένωμα ἔκαμαν τὰ σῦκα! Ἡπ. 3) Ἡ ζύμωσις τοῦ πρὸς ἀρτοποιήσιν φυράματος ἀλεύρου ἢ τοῦ πρὸς οἰνοποίησιν γλεύκους κ.τ.τ. πολλὰχ.: Τὸ ψωμί 'ἐν εἶναι γιὰ τὸφ-φοῦρνο, θέλει 'κόμα γένωμα Εὐβ. (Κουρ.) Γίνωμα τοῦ κρασιοῦ Κ. Στασινοπ., Κρασί, 251. Συνών. ἀνέβασμα 4, βράση 5, βράσιμο, φούσκωμα. 4) Ἡ αὐτόματος τριβὴ βῶλων χύματος, οἱ ὅποιοι ἐσχηματίσθησαν κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα μεταξὺ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας ἀρόσεως τοῦ ἀγροῦ, διὰ τὴν γίνῃ τὸ χῶμα τούτου μαλακώτερον κατὰ τὴν σπορὰν Δ. Λουκοπ., ἐνθ' ἀν.: Γένωμα τοῦ χωραφιοῦ. 5) Ἡ πλύσις καὶ τὸ κοπάνισμα εἰς τὴν «νεροτριβήν», ὑφασμένων εἰς τὸν ἀργαλειόν, χονδρῶν μαλλίνων καὶ τριχίνων κλινοσκεπασμάτων διὰ τὴν καταστοῦν μαλακώτερα καὶ ἀπαλώτερα, νὰ ἀποκτήσουν πυκνότητα καὶ τρίχωμα λεπτόν. Ἡπ. β) Τὸ τοιαύτης κατεργασίας τυγχάνον κλινοσκεπασμα κ.τ.τ. Ἡπ. (Πλατανοῦς. κ.ά.): Σήμερον ἔχω πολλὰ γενώματα Ἡπ. Ἐχ' ἡ πούλλα β' λάρια γιὰ γένωμα 'ς τὰ μανδάνια (β' λάρια = παννιὰ ὀλόκληρα ὑφασμένα εἰς τὸν ἀργαλειόν, μαντάνια = νεροτριβὰ) Πλατανοῦς. Συνών. γινωμός.

γινωμός ὁ, ἐνιαχ. γινουμός βόρ. ἰδιώμ. ἀγινωμός Κύθηρ. Ἐκ τοῦ ρ. γίνομαι.

1) **Γίνωμα** 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνιαχ.: Δὲν ἔχει γινωμὸ τὸ φαί (ἀργεῖ πολὺ νὰ παρασκευασθῇ, νὰ ψηθῇ, νὰ βράσῃ) Μύκ. 2) Ἐπὶ καρπῶν, ὥριμασις ἐνιαχ.: Δὲν ἔχουντε γινωμὸ τὰ σταφύλια ἐνιαχ.

γινώνω Θράκ. (Σχολάρ.) Κρήτ. (Ἁγίος Βασίλ. Μαλάκ. Ρέθυμν. κ.ά.) — Γ. Χατζιδ. εἰς Ἀθηνᾶν 14 (1902), 523 καὶ ΜΝΕ, 2, 581 γινώνου Ἡπ. (Πλατανοῦς. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀράχ.) γενώνω Ἡπ. Κρήτ. (Ἀνατολ. κ.ά.) Στερελλ. (Δεσφ.) Μέσ. γινώνομαι Κρήτ. (Μαλάκ. Ρέθυμν. κ.ά.) γενώνομαι Ἡπ. Κρήτ. (Ἀνατολ.)

Ἐκ τοῦ παρασυσχετισμοῦ τῆς μετοχ. τοῦ γίνομαι, γινωμένος, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γενωμένος, νομισθέντος ὅτι αὕτη προῆλθεν ἐκ ρ. γινώνομαι, ὡς καμωμένος ἐκ τοῦ καμώνομαι κ.τ.τ. Πβ. Γ. Χατζιδ., ἐνθ' ἀν. Πιθαν. καὶ ἐκ τοῦ γίνωμα ὑποχωρητ.

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ., ἐπὶ καρπῶν, ὥριμάζω Κρήτ. (Ἀνατολ. Μαλάκ. Ρέθυμν. κ.ά.): Τὸ δεδρὸ αὐτὸ γενώνει πρῶιμα τὸ γαρπὸ δου Κρήτ. Ἐν ἐγενωθήκανε ἀκόμη τὰ σταφύλια, γιὰτὶ ὀφέτος ἦτανε κακοχρονιά Ἀνατολ. Τὰ σταφύλια γινώνουν - ἐγινώσανε - γινώνομαι - ἐγενωθήκανε Ρέθυμν. Ἀκόμη δὲν ἐγινωθήκανε τ' ἀπίδια Μαλάκ. Ἐγενωθήκαν τὰ σῦκα Κρήτ. 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ., ἐπὶ ὀλομαλλίνου ὑφάσματος τῆς οἰκιακῆς βιοτεχνίας, ἀποκτῶ πυκνότητα καὶ τρίχωμα λεπτὸν μετὰ εἰδικὴν κατεργασίαν διὰ κοπάνισματος ἐντὸς τοῦ ὕδατος Ἡπ. Θράκ. (Σχολάρ.) Στερελλ. (Ἀράχ. Δεσφ.): Τὸ σκουτὶ γινώνεται 'ς τὸ μαντάνι Ἡπ. Θὰ στείλου τ' ν τσέργα 'ς τ' νιρουτριβιά νὰ γινῶσ' (τσέργα = εἶδος κλινοσκεπασματος, βελέντζα) Ἀράχ. Καὶ μετβ., ὑποβάλλω εἰς εἰδικὴν κατεργασίαν εἰς τὴν νεροτριβὴν μάλλινον ὑφασμα ἀραιῶς ὑφασμένον, διὰ τὴν ἀποκτήσῃ τὴν δέουσαν πυκνότητα Ἡπ. Στερελλ. (Ἀράχ. Δεσφ.): Ἡ νεροτριβιά τὸ γενῶν κα-

λύτερα τὸ σκουτὶ ἀπ' τὸ μαντάνι (μαντάνι = εἶδος μηχανῆς κινουμένης διὰ τεχνητοῦ καταρράκτου) Δεσφ.

γινώσκω Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.) γινώσθω Κύπρ. (Κώμα Γαλ.) γ' νώσκω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν.)

Τὸ ἀρχ. γινώσκω παρὰ τὸ γιγνώσκω.

1) Γνωρίζω Κύπρ. (Κώμα Γαλ. κ.ά.): Ἄσμ.

Δοξάζω σε, καλὲ Θεέ, πού 'σαι 'ς τὰ ψηλωμένα τξαι πού γινώσθεις τὰ κρυφὰ τξαι τὰ φανερωμένα

2) Ἐννοῶ, καταλαμβάνω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν.): Ἡρτεν καὶ 'κ' ἐγνωτοσά (ἦλθε καὶ δὲν τὸ κατάλαβα) Οἶν. Οὕς τὰ Καλαντόφωτα ὁ γάιδαρον πα γ' νώσκ' ἀτο ντὸ μεγαλῶν' ἡ μέρα (ὡς τὰ Κ. καὶ ὁ γάιδαρος ἐννοεῖ πὺς μεγαλώνει ἡ ἡμέρα. Καλαντόφωτα = αἱ ἐξ πρώται ἡμέραι τοῦ Ἰανουαρίου) Κοτύωρ.

γινωτής ὁ, ἐνιαχ. γενωτής Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. γινώνω.

Ἄποβᾶλλον εἰς εἰδικὴν κατεργασίαν δι' ὕδατος τὰ ἄρτι ὑφανθέντα μάλλινα ὑφάσματα πρὸς ἀπόκτησιν πυκνότητος καὶ λεπτοῦ τριχώματος.

γινωτικὸ τό, ἐνιαχ. γενωτικόν Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γινωτήης, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γενωτήης.

Ἡ ἀμοιβὴ τὴν ὁποίαν λαμβάνει κατὰ τεμάχιον ὑφάσματος ὁ γινωτήης, τὸ ὅπ. βλ.

γινωτὸς ἐπίθ. (I) ἐνιαχ. 'νατέ Τσακων. (Μέλαν. Πραστ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γίνομαι.

1) Ὁ τεχθεὶς: Ἄ ἐρέκα 'νατέ τὸ καμπζὶ ἄμα 'ζάκα (τὸ βρῆκα γεννημένο τὸ παιδί, ὅταν πῆγα) Πραστ. 2) Ὁ ἐπισυμβᾶς, ὁ γεγωνῶς: Ἐφύγκα 'νατέ ὁ γάμο (ἔφυγαν, ὅταν πλέον εἶχε γίνῃ ὁ γάμος) ἐνθ' ἀν. 3) Ὁ ἡτοιμασμένος: Τὸ 'νατέ ἄντε ν' ἐκὶ ξεξίχα τὸ φοῦρνε (τὸ γινωμένο ψωμί τὸ ἔρριχνε 'ς τὸ φοῦρνο) Μέλαν. 4) Ὁ ριμῶς: Ἐκὶ ζαλέχου τοῦ 'νατοὶ βότσου (ἐδιάλεγε τὰ γινωμένα ἀχλάδια) Πραστ. Οἱ ἀχράε οὐ 'νι 'νατοὶ (τὰ ἀχλάδια δὲν εἶναι ὥριμα) Μέλαν.

γινωτὸς ἐπίθ. (II) ἐνιαχ. γινουτὸς Στερελλ. (Ἰτέα Καλοσκοπ. Χρισ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γινώνω.

Ἐπὶ μάλλινων ὑφασμάτων τῆς οἰκιακῆς βιοτεχνίας, ὁ ὑποστὰς κατεργασίαν δι' ὕδατος, ὥστε νὰ ἀποκτήσῃ μεγαλύτεραν πυκνότητα καὶ λεπτὸν τρίχωμα ἐνθ' ἀν.: Γινουτὴ βιλέντζα. Γινουτὸ καρπίδ' (=τάπη) Καλοσκοπ. Τσ' γινουτὲς τσ' παραίναμι 'ς τὴν δρισιτίλια (=νεροτριβή) Ἰτέα.

γιὸ ἐπιφών. Ἡπ. (Κόνιτς.) Σίκιν.

Λέξις πεποιημένη.

1) Προτρεπτικὸν εἰς ὑποζύγιον, διὰ τὴν στραφῇ εἰς τὸ ἄλῳν, κατὰ τὸν ἄλωνισμὸν Σίκιν.: Ὡ! γιὸ! νά! 2) Ὡς μετρικὸν συμπλήρωμα, εἰς στίχον Ἡπ. (Κόνιτς.): Ἄσμ. Φέρουν τὸ βλάχο, βλάχο μ', ζουντανό, γιὸ γιὸ, μωρ' βλάχα μ', μὲ μπράγκες 'ς τὰ ποδάρια (μπράγκες = ἄλυσίδες).

γιογκαράς ὁ, Πελοπ. (Ὀλυμπ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γιογκάρι.

Μουσικὸς παίζων τὸ γιογκάρι, τὸ ὅπ. βλ.: Πα-

